

UZASADNIENIE

W pozwie z 28 października 2020 r. powód M. Ł. wniósł o zasądzenie od pozwanego S. D. kwoty 135.161,71 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 25 czerwca 2020 r. oraz kosztami procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że pozwany jest członkiem zarządu (...) sp. z o.o., której powód był pracownikiem. Powód uzyskał przeciwko tej spółce prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie w sprawie VI P 31/14 zasądający roszczenia ze stosunku pracy. Postępowanie egzekucyjne przeciwko spółce okazało się bezskuteczne, wobec czego pozwany jako członek zarządu (...) sp. z o.o. jest odpowiedzialny za nieuregulowane zobowiązania spółki zgodnie z art. 299 § 1 k.s.h. Na dochodzone roszczenie składa się kwota 85.185,64 zł tytułem należności głównej, 38.273,13 zł tytułem odsetek skapitalizowanych na dzień stwierdzenia bezskuteczności egzekucji oraz kwota 11.702,94 zł tytułem kosztów postępowań sądowych i egzekucyjnych.

Postanowieniem z 28 stycznia 2021 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie zawiesił postępowanie na podstawie art. 174 § 1 pkt 1 k.p.c. z uwagi na śmierć powoda.

Postanowieniem z 6 maja 2021 r. na podstawie art. 180 § 1 pkt 1 k.p.c. Sąd Okręgowy w Szczecinie podjął zawieszono postępowanie z udziałem po stronie powodowej D. Ł. jako następcy prawnego zmarłego powoda M. Ł..

Postanowieniem z 2 sierpnia 2021 r. referendarz sądowy zwolnił powódkę od kosztów sądowych.

W odpowiedzi na pozew pozwany S. D. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od strony powodowej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. S. D. zarzucił, że w terminie złożył wniosek o ogłoszenie upadłości spółki, a nawet gdyby przyjąć, że wniosek ten nie został złożony w terminie to wierzyciel nie poniósł z tego tytułu szkody. Pozwany podkreślał, że pozostawał w przekonaniu, iż wiarygodność powoda nie istnieje i z tego powodu prawomocny wyrok stwierdzający tą wiarygodność zostanie uchylony przez Sąd Najwyższy na skutek złożonej skargi kasacyjnej. Z tej przyczyny spółka, której pozwany był prezesem zarządu, zaspokajała w miarę swoich możliwości innych wierzycieli, m.in. ZUS, urząd skarbowy, innych pracowników. Na koniec pozwany z ostrożności procesowej pozwany podniósł zarzut przedawnienia.

W piśmie procesowym z 13 grudnia 2021 r. D. Ł. (następca procesowy powoda) sprecyzowała jakie kwoty składają się na jej roszczenie w wysokości 11.702,94 zł:

- 2.549,63 zł tytułem kosztów procesu stwierdzonych postanowieniem Sądu Okręgowego z 6 listopada 2017 r. w sprawie VI P 31/14;
- 5.400 zł tytułem kosztów zastępstwa pro z cesowego w postępowaniu apelacyjnym stwierdzonych w wyroku z 22 czerwca 2017 r. w sprawie III APa 1/17;
- 120 zł tytułem kosztów postępowania o nadanie klauzuli wykonalności wyrokowi z 22 czerwca 2017 r. w sprawie III APa 1/17;
- 120 zł tytułem kosztów postępowania o nadanie klauzuli wykonalności postanowieniu Sądu Okręgowego z 6 listopada 2016 r. w sprawie VI P 31/14;
- 120 zł tytułem kosztów postępowania o nadanie klauzuli wykonalności wyrokowi Sądu Okręgowego w Szczecinie z 28 czerwca 2016 r. w sprawie VI P 31/14;
- 1.350 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym Km 98/19;
- 1.350 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym Km 2578/19;

- 225 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym Km 287/19;
- 227,07 zł tytułem kosztów postępowania egzekucyjnego Km 2578/19;
- 142,27 zł tytułem kosztów postępowania egzekucyjnego Km 98/19 [zapewne w tym miejscu pełnomocnik D. Ł. popełnił omylkę pisarską, koszty te wynoszą bowiem 124,27 zł - taka też kwota po zsumowaniu z pozostałymi składowymi daje 11.702,94 zł];
- 116,97 zł tytułem kosztów postępowania egzekucyjnego Km 287/19.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

22 lutego 2002 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. została zarejestrowana w rejestrze przedsiębiorców KRS.

11 lutego 2013 r. do Krajowego Rejestru Sądowego wpisano prezesa jednoosobowego zarządu spółki S. D..

W 2013 r. spółka (...) - G. była właścicielem 6 autobusów (5 autobusów w wersji miejskiej rocznik 1992, jeden autobus rocznik 1993). Spółka prowadziła działalność gospodarczą wynajmując te pojazdy Przedsiębiorstwu (...) sp. z o.o. w G.. Ponadto spółka (...) - G. zajmowała się legalizacją tachografów, zatrudniała osoby z uprawnieniami na tym polu, które pracowały w wynajętych od Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. pomieszczeniach.

Dodatkowo spółka (...) - G. prowadziła usługi rewizorskie, zatrudniała w tym celu kilka osób oraz wykorzystywała będąc jej własnością samochód osobowy F. (...).

Kolejnym źródłem dochodu spółki było „podnajmowanie” pracowników (kierowców autobusów, tzw. „kierowców towarowych”) Przedsiębiorstwu (...) sp. z o.o. Pracownikami takimi byli m.in. M. Ł. i L. W..

(...) spółki (...) - G. prowadziła A. P., początkowo jako pracownica, później w ramach swojej działalności gospodarczej.

Prezes zarządu spółki (...) C. S. D. pobierał wynagrodzenie za świadczone usługi związane z zarządem.

Dowód: odpis pełny (...) sp. z o.o. z KRS z 12.04.2022 r. k. 190 – 197

zeznania A. P. k. 371-372

przesłuchanie pozwanego k. 385-386 verte

Wynagrodzenie za usługi związane z zarządem (...) sp. z o.o. nie było jedynym źródłem utrzymania S. D., był on bowiem zatrudniony w ramach stosunku pracy w Przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. (na początku jako specjalista do spraw marketingu, następnie kierownik zakładu, ostatecznie dyrektor).

Większościowym udziałowcem Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. jest Z. D. (ojciec S. D.), pełni on również funkcję prezesa zarządu tej spółki.

Udziały w spółce Przedsiębiorstwo (...) posiada również S. D..

Dowód: zeznania A. P. k. 371-372

przesłuchanie pozwanego k. 385-386 verte

Z. D. prowadził dodatkowo działalność gospodarczą pod firmą Biuro (...). Od 2011 r. Z. D. w ramach przedsiębiorstwa (...) świadczył usługi na rzecz spółki (...) - G.. Wynagrodzenie z tytułu tych usług nie było regularnie płacone, w 2013 roku zaległość wynosiła około 30.000 zł.

Z. D. nie egzekwował tej należności w drodze przymusu.

Dowód: zeznania A. P. k. 371-372

przesłuchanie pozwanego k. 385-386 verte

Z. D. wpłacił do kasy spółki (...) - G. pieniądze w wysokości około 27.000 zł. Prezes zarządu spółki (...) C. S. D. wypłacił te pieniądze z kasy, co zostało odnotowane jako „wypłata zaliczki”. Z pieniędzy tych S. D. płacił bieżące zobowiązania spółki, takie jak należności urzędu skarbowego, ZUS-u, czynsz najmu pomieszczeń na rzecz Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. W raportach kasowych odnotowywano stopniowy zwrot „zaliczki”, ostatecznie została ona rozliczona w 2018 r.

Dowód: zeznania A. P. k. 371-372

przesłuchanie pozwanego k. 385-386 verte

M. Ł. i L. W. pracowali pracował w (...) sp. z o.o. w charakterze kierowców towarowych. (...) sp. z o.o. „podnajmowała” ich jako pracowników Przedsiębiorstwu (...) sp. z o.o.

M. Ł. i L. W. świadczyli pracę jako kierowcy na trasach międzynarodowych.

M. Ł. i L. W. zdecydowali się wystąpić do Sądu Pracy z pozwami przeciwko pracodawcy (...) sp. z o.o.

Dowód: zeznania A. P. k. 371-372

przesłuchanie pozwanego k. 385-386 verte

Pozwem z 2 grudnia 2014 r. M. Ł. domagał się zapłaty diet stanowiących część jego wynagrodzenia za pracę (których nie otrzymał, ponieważ jego wierzytelność z tego tytułu została potrącona przez spółkę (...) - G. z jej wierzytelnościami, m.in. z tytułu kar za zniszczenie palet i opłat za większe zużycie paliwa) oraz zapłaty ryczałtów za noclegi związanych z podróżami służbowymi poza granicami kraju, których - po sprecyzowaniu powództwa - dochodził za okres od września 2011 r. do lutego 2014 r. (było to świadczenie kierowcy transportu międzynarodowego związane z warunkami wykonywania pracy poza stałym miejscem siedziby pracodawcy).

Natomiast L. W. wystąpił 7 maja 2015 r. z pozwem o zapłatę ryczałtów za noclegi z analogicznego jak M. Ł. tytułu.

M. Ł. wystąpił z pozwem do Sądu Okręgowego w Szczecinie, L. W. do Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie.

Dowód: wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z klauzulą wykonalności k. 17 - 18, 108 - 126,

wyrok Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z 13.12.2016 r. k. 208

28 czerwca 2016 r. w sprawie M. Ł. zapadł wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie (w sprawie VI P 31/140), którym w pkt. I zasądzono od spółki (...) - G. na rzecz M. Ł. kwotę 79.894,10 zł z odsetkami ustawowymi od szczegółowo wymienionych kwot, w pkt. II kwotę 5.291,55 zł z ustawowymi odsetkami od 4 kwietnia 2014 r., w pkt. III oddalono powództwo w pozostałej części. Sąd Okręgowy pozostawił szczegółowe wyliczenie kosztów procesu referendarzowi sądowemu.

Kwota 79.894,10 zł została zasądzona z tytułu ryczałtów za noclegi (świadczenie kierowcy transportu międzynarodowego związane z warunkami wykonywania pracy poza stałym miejscem siedziby pracodawcy), natomiast kwota 5.291,55 zł z tytułu diet.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy w Szczecinie ustalając stan faktyczny sprawy wskazał, że M. Ł. skierował do pozwanej spółki wezwanie do zapłaty dochodzonej pozwem kwoty w 2014 roku.

22 czerwca 2017 r. - na skutek apelacji od powyższego wyroku wniesionej przez spółkę (...) - G. Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem wydanym w sprawie III APa 1/17 oddalił apelację pracodawcy i zasądził od spółki (...) - G. na rzecz M. Ł. kwotę 5.400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Postanowieniem z 10 lipca 2017 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie nadał wyrokowi Sądu Okręgowego w Szczecinie w sprawie VI P 31/14 klauzulę wykonalności i przyznał koszty zastępstwa procesowego za postępowanie o nadanie klauzuli wykonalności w kwocie 120 zł.

Postanowieniem z 21 lipca 2017 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie nadał wyrokowi w sprawie III APa 1/17 klauzulę wykonalności i przyznał koszty zastępstwa procesowego za postępowanie o nadanie klauzuli wykonalności w kwocie 120 zł.

Dowód: wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z klauzulą wykonalności k. 17 - 18, 108 - 126,

wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z uzasadnieniem k. 127- 143

wyrok Sądu Apelacyjnego z klauzulą wykonalności k. 16

13 grudnia 2016 r. w sprawie L. W. (o zapłatę kwoty 25.000 zł tytułem ryczałtów za noclegi) wydany został pod sygnaturą IX P 492/15 wyrok Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie oddalający powództwo.

3 stycznia 2017 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie wydał postanowienie, którym uchylił powyższy wyrok i umorzył postępowanie w wyniku cofnięcia pozwu przez L. W..

Dowód: pozew z 7.05.2018 r. k. 198 - 200v.,

odpowiedź na pozew z dowodem nadania k. 201 - 207

wyrok Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z 13.12.2016 r. k. 208,

postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z 3.01.2017 r. z uzasadnieniem k 152 - 152v.

24 listopada 2016 r. Trybunał Konstytucyjny wydał wyrok w sprawie K 11/15, w którym orzekł:

1. Art. 21a ustawy z 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (t.j. Dz.U. z 2012 r. poz. 1155, ze zm.) w związku z art. 77[5] § 2, 3 i 5 ustawy z 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 1666, ze zm.) w związku z § 16 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U.167) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Art. 21a ustawy z 16 kwietnia 2004 r. powołanej w punkcie 1 w związku z art. 77[5] § 2, 3 i 5 ustawy z 26 czerwca 1974 r. powołanej w punkcie 1 w związku z § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U.236.1991, ze zm.) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie wydając 22 czerwca 2017 r. wyrok w sprawie III APa 1/17 z powództwa M. Ł. odniósł się do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 24 listopada 2016 r. i przedstawił stanowisko - nawiązując do rozważań wyrażonych przez Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z 12 czerwca 2014 r., (...) - zgodnie z którym aktualnie po wyroku Trybunału Konstytucyjnego nie powstała luka w przepisach, gdyż podstawowe metody wykładni prawa pozwalają na rozstrzygnięcie spornego zagadnienia, tj. pozwalają na stwierdzenie istnienia podstawy prawnej do

stanowienia zasad zwrotu należności z tytułu podróży służbowej kierowców w transporcie międzynarodowym w postaci zwrotu kosztów noclegu. Tym samym Sąd Apelacyjny uznał, że po wyroku Trybunału Konstytucyjnego nie stosuje się co prawda art. 21a ustawy z 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców, ale stosuje się art. 77⁵ § 5 k.p. w przypadku, gdy pracodawca nie uregulował zasad zwrotu należności z tytułu podróży służbowej w układzie zbiorowym pracy, regulaminie wynagradzania lub umowie o pracę.

Dowód: wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z uzasadnieniem k. 127- 143

Tymczasem – w 2014 r. – prezes zarządu (...) sp. z o.o. S. D. podjął decyzję o sprzedaży autobusów, podyktowaną stanem technicznym tych pojazdów. S. D. ocenił je jako pojazdy o znacznym stopniu zużycia, wymagające dużych nakładów związanych z ich remontem. Część autobusów została sprzedana Przedsiębiorstwu (...) sp. z o.o. w 2014 r., część w 2015 r. Sprzedany został też samochód osobowy F. (...). Przed sprzedażą S. D. nie dokonał wyceny autobusów przez rzeczoznawcę, nie szukał też na rynku innego kupca niż Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o., ponieważ spółka ta zgodziła się nabyć pojazdy po cenie, która wg S. D. nie krzywdziła (...) sp. z o.o.

Po zbyciu pojazdów spółka zajmowała się już tylko legalizacją tachografów, działalność tą prowadziła do 2017 roku.

(...) sp. z o.o. zaprzestało działalności polegającej na przewozach międzynarodowych, (...) sp. z o.o. zrezygnowała więc z „podnajmowania” tej spółce kierowców do transportów międzynarodowych.

Dowód: zeznania A. P. k. 371-372

przesłuchanie pozwanego k. 385-386 verte

Co roku sporządzane były zgodnie z zasadami rachunkowości sprawozdania finansowe (...) sp. z o.o. Sytuacja finansowa spółki odnotowana w tych sprawozdaniach kształtowała się w latach 2015 - 2018 następująco:

- w roku obrotowym 2015 osiągnęła przychody w kwocie 218.635,49 zł notując stratę w wysokości 121.995,57 zł; stan aktywów obrotowych spółki wynosił 28.226,76 zł;
- w roku obrotowym 2016 osiągnęła przychody w kwocie 86.340,60 zł notując stratę w wysokości 11.673,04 zł;
- za okres od 1 stycznia 2017 r. do 15 sierpnia 2017 r. osiągnęła przychody w kwocie 71.712, 90 zł notując stratę w wysokości 107.826,60 zł; stan aktywów obrotowych spółki wynosił 27.544,02 z;
- za okres od 1 stycznia 2017 r. do 31 grudnia 2017 r. osiągnęła przychody w kwocie 71.712,90 zł notując stratę w wysokości 111.567,67 zł;
- w roku obrotowym 2018 r. nie osiągnęła przychodu, notując stratę w wysokości 11.948,51 zł.

Dowód: sprawozdanie finansowe i zarządu z działalności za rok 2015 k. 153 - 158v.

rachunek zysków i strat za okres 1.01.2017 r. - 15.08.2017 r. k. 165 - 166,

bilans za rok 2017 k. 167 - 168,

sprawozdanie finansowe za rok 2016 k. 312 - 313,

sprawozdanie finansowe za rok 2017 k. 314 - 339,

sprawozdanie finansowe za rok 2018 r. k. 340 – 352,

Prezes zarządu (...) sp. z o.o. w G. S. D. podjął decyzję, że spółka nie zapłaci M. Ł. kwoty zasądzonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie wydanym 22 czerwca 2017 r. w sprawie III APa 1/17, uznał bowiem - po zasięgnięciu opinii prawników - że Sąd Apelacyjny w Szczecinie niezasadnie oddalił apelację spółki, powinien bowiem

opierając się o wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 24 listopada 2016 r. zmienić orzeczenie Sądu I instancji i oddalić powództwo.

S. D. uważał, że jego stanowisko jest tym bardziej uzasadnione, ponieważ Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie wyrokiem z 13 grudnia 2016 r. w sprawie L. W. (o zapłatę kwoty 25.000 zł tytułem ryczałtów za noclegi) oddalił powództwo.

S. D. był pewien, że (...) sp. z o.o. w G. wygra sprawę przeciwko M. Ł. przed Sądem Najwyższym.

(...) sp. z o.o. w G. złożyła zatem skargę kasacyjną od wyroku wydanego przez Sąd Apelacyjny w sprawie III APa 1/17 oraz wnioski o wstrzymanie wykonania wyroku.

Dowód: przesłuchanie pozwanego k. 385-386 verte

24 sierpnia 2017 r. - tj. dwa miesiące po wydaniu wyroku przez Sąd Apelacyjny w Szczecinie w sprawie M. Ł. - prezes zarządu (...) sp. z o.o. S. D. podjął decyzję o złożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości spółki do Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie.

Do wniosku załączono: odpis KRS dłużnika, bilans na dzień 24 sierpnia 2017 r., rachunek zysków i strat za okres od 1 stycznia 2017 r. do 24 sierpnia 2017 r., spis podmiotów zobowiązanych majątkowo wobec dłużnika, wykaz tytułów wykonawczych, oświadczenie o spłatach wierzytelności, oświadczenie o braku majątku z 26 sierpnia 2017 r., projekt uchwały nr 7/2017 z 17 sierpnia 2017 r. w przedmiocie dopłat wspólników, oświadczenie o prawdziwości danych zawartych we wniosku, spis wierzycieli spółki.

9 października 2017 r. spółka (...) - G. uiściła opłatę sądową od wniosku o ogłoszenie upadłości w kwocie 1.000 zł. W tym samym dniu spółka uiściła kwotę 4.251,21 zł tytułem zaliczki na wydatki w toku postępowania w przedmiocie ogłoszenia upadłości.

W piśmie z 9 października 2017 r. spółka (...) - G. złożyła oświadczenie, że na ten dzień nie posiada żadnych środków trwałych, wartości niematerialnych i prawnych i zapasów oraz że posiada majątek w postaci należności - zaliczka pobrana przez prezesa zarządu S. D. w kwocie 20.248,67 zł.

Postanowieniem z 30 października 2017 r. Sąd Okręgowy Szczecin-Centrum w S. oddalił wniosek o ogłoszenie upadłości. W uzasadnieniu wskazał, że dłużnik stał się niewypłacalny, najstarsze zobowiązania pochodzą z czerwca 2011 r., a pozostałe z czerwca i sierpnia 2017 r., jednak majątek dłużnika nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania, toteż zaistniała negatywna przesłanka ogłoszenia upadłości.

Dowód: wniosek o ogłoszenie upadłości z załącznikami k. 79 - 104,

postanowienie z 30.10.2017 r. z uzasadnieniem k. 105 - 107v.,

potwierdzenie przelewu k. 170,

potwierdzenie przelewu k. 171,

wykaz majątku z 9.10.2017 r. k. 172

Spis wierzycieli spółki załączony do wniosku o ogłoszenie upadłości obejmuje m.in. wierzytelność pracownika M. Ł. w kwocie 123.542,38 zł.

Zgodnie ze spisem spółka na dzień 24 sierpnia 2017 r. posiadała łącznie 5 wierzycieli:

- M. Ł. (wierzytelność wynosząca 123.542,38 zł),

- Skarb Państwa – Sąd Okręgowy w Szczecinie (wierzytelność wynosząca 5.554,79 zł),
- Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. (wierzytelności w kwotach: 369 zł, 184,50 zł, 153,14 zł),
- Z. D. (wierzytelności w kwotach: 7 x 3.936 zł),
- A. P. (wierzytelność wynosząca 200 zł).

Dowód: spis wierzycieli k. 91

Postanowieniem z 21 września 2017 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie w sprawie (...) P 3/17 na skutek skargi kasacyjnej spółki (...) -G. od wyroku z Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 22 czerwca 2017 r. wstrzymał wykonalność tego wyroku oraz wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z 28 czerwca 2016 r. do czasu zakończenia postępowania kasacyjnego.

Postanowieniem z 13 listopada 2018 r. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i nie obciążył spółki (...) -G. kosztami zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Dowód: postanowienie Sądu Apelacyjnego z 21.09.2017 r. k. 19, 144,

postanowienie Sądu Najwyższego z 13.11.2018 r. z uzasadnieniem k. 21 - 26v, 145- 150v.

W międzyczasie Sąd Okręgowy w Szczecinie postanowieniem z 6 listopada 2017 r., wydanym w sprawie VI P 31/14, na skutek skargi spółki (...) -G. na postanowienie referendarza sądowego z 1 września 2017 r., zmienił zaskarżone postanowienie w ten sposób, że przyznał M. Ł. od spółki (...) -G. tytułem rozliczenia kosztów wyłącznie kwotę 2.439,63 zł.

Postanowieniu temu Sąd Apelacyjny w Szczecinie nadał 21 stycznia 2019 r. klauzulę wykonalności i przyznał koszty zastępstwa procesowego za postępowanie klauzulowe w kwocie 120 zł.

Dowód: postanowienie Sądu Okręgowego z 6.11.2017 r. z klauzulą wykonalności k. 20

7 czerwca 2019 r. (...) sp. z o.o. zawiesiła prowadzenie działalności gospodarczej.

8 czerwca 2021 r. spółka wznowiła wykonywanie działalności.

27 stycznia 2022 r. przed notariuszem T. S. (1) w kancelarii notarialnej w G. podjęta została uchwała wspólników (...) sp. z o.o. w przedmiocie likwidacji i rozwiązania spółki. Likwidatorem został S. D..

Fakty niesporne (uzyskane z Centralnej Informacji Krajowego Rejestru Sądowego).

15 stycznia 2019 r. M. Ł. na podstawie tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 22 czerwca 2017 r. (III APa 1/17) zaopatrzonego w klauzulę wykonalności 21 lipca 2017 r. oraz wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z 28 czerwca 2016 r. (VI 31/14) zaopatrzonego w klauzulę wykonalności wniósł o wszczęcie postępowania egzekucyjnego.

Postępowanie prowadził Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie Ł. P. pod sygnaturą Km 98/19.

Postanowieniem z 14 maja 2019 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie Ł. P. umorzył postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 98/19 na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. W uzasadnieniu postanowienia komornik wskazał, że nie ustalono składników majątku dłużnika, które pozwoliłyby zaspokoić roszczenie wierzyciela. Nie ustalono aby dłużnikowi przysługiwały jakiegokolwiek wierzytelności, inne prawa majątkowe bądź by dłużnik był właścicielem lub współwłaścicielem ruchomości przedstawiających wartość handlową, natomiast egzekucja z rachunków bankowych okazała się bezskuteczna.

Jednocześnie komornik przyznał wierzycielowi koszty zastępstwa prawnego w wysokości 1.350 zł i obciążył nimi dłużnika (pkt 2) oraz ustalił koszty niezbędne do celowego przeprowadzenia egzekucji na kwotę 124,27 zł (pkt 3) stwierdzając zarazem, że koszty te zostały zapłacone przez dłużnika do kwoty 6,07 zł oraz zaspokojone z zaliczki wierzyciela wysokości 118,20 zł (pkt 4).

Komornik zwrócił wierzycielowi tytuł wykonawczy, albowiem roszczenie egzekucyjne nie zostało zaspokojone.

M. Ł. wszczął również postępowanie egzekucyjne przeciwko spółce (...) - G. na podstawie postanowienia Sądu Okręgowego w Szczecinie z 6 listopada 2017 r. w sprawie VI P31/14 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności 21 stycznia 2019 r.

Postępowanie prowadził Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie Ł. P. pod sygnaturą Km 287/19.

Postanowieniem z 14 maja 2019 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie umorzył postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 287/19 na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

W uzasadnieniu postanowienia komornik wskazał, że nie ustalono składników majątku dłużnika, które pozwoliłyby zaspokoić roszczenie wierzyciela. Nie ustalono aby dłużnikowi przysługiwały jakiegokolwiek wierzytelności, inne prawa majątkowe bądź by dłużnik był właścicielem lub współwłaścicielem ruchomości przedstawiających wartość handlową, natomiast egzekucja z rachunków bankowych okazała się bezskuteczna. Jednocześnie przyznał wierzycielowi koszty zastępstwa prawnego w wysokości 225 zł i obciążył nimi dłużnika (pkt 2) i ustalił koszty niezbędne do celowego przeprowadzenia egzekucji na kwotę 116,97 zł (pkt 3). Komornik zwrócił wierzycielowi tytuł wykonawczy albowiem całe roszczenie egzekucyjne nie zostało zaspokojone.

Dowód: postanowienie z 14.05.2019 r. w sprawie Km 98/19 k. 10 - 11,

wzmianka o wyniku egzekucji w sprawie Km 98/19 k. 15 v.

postanowienie z 14.05.2019 r. w sprawie Km 287/19 k. 12 - 13,

wzmianka o wyniku egzekucji w sprawie Km 287/19 k. 15

Po umorzeniu obu postępowań egzekucyjnych (postanowieniami z 14 maja 2019 r.) wierzyciel M. Ł. złożył kolejny wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Wniosek ten został ponownie złożony na podstawie tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 22 czerwca 2017 r. (III APa 1/17) zaopatrzonego w klauzulę wykonalności 21 lipca 2017 r., wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z 28 czerwca 2016 r. (VI 31/14) zaopatrzonego w klauzulę wykonalności 10 lipca 2017 r. oraz postanowienia Sądu Okręgowego w Szczecinie z 6 listopada 2017 r. w sprawie VI P31/14 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności 21 stycznia 2019 r.

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie Ł. P. prowadził postępowanie egzekucyjne pod sygnaturą Km 2578/19.

Fakty bezsporne.

W piśmie z 16 sierpnia 2019 r. - złożonym przez S. D. w postępowaniu egzekucyjnym w sprawie Km 2578/19 w odpowiedzi na wezwanie do wskazania, czy wpłacił środki dłużnikowi spółce (...) - G. w kwocie 20.248,67 zł z tytułu zaliczki pobranej przez niego jako prezesa tej spółki - S. D. poinformował, że dokonał zwrotu wszystkich nierozliczonych środków.

Powyższe pismo komornik przesłał wraz z pismem przewodnim z 29 sierpnia 2019 r. pełnomocnikowi wierzyciela J. K..

Dowód: pismo z 29.08.2019 r. k. 29,

pismo z 16.08.2019 r. k. 29v

18 września 2019 r. S. D. złożył w postępowaniu egzekucyjnym pismo w sprawie Km 2578/19 – w odpowiedzi na pismo komornika z 6 września 2019 r. – wraz z którym przesłał następujące dowody wpłat dłużnikowi (...) sp. z o.o., tytułem częściowych zwrotów zaliczki:

- nr (...) z 13 czerwca 2018 r. na kwotę 1.390 zł,
- nr (...) z 31 lipca 2018 r. na kwotę 880 zł,
- nr (...) z 19 marca 2018 r. na kwotę 150 zł,
- nr (...) z 5 kwietnia 2018 r. na kwotę 130 zł,
- nr (...) z 2 października 2018 r. na kwotę 16.560,67 zł,
- nr (...) z 21 września 2018 r. na kwotę 670 zł,
- nr (...) z 7 czerwca 2018 r. na kwotę 100 zł,
- nr (...) z 30 kwietnia 2019 r. na kwotę 368 zł.

Powyższe pismo komornik przesłał wraz z pismem przewodnim z 20 września 2019 r. pełnomocnikowi wierzyciela J. K..

Dowód: pismo z 20.09.2019 r. k. 30,

pismo z 13.08.2019 r. k. 31,

dowody wpłat k. 31v - 35

Postanowieniem z 4 września 2020 r. komornik umorzył postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 2578/19 na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

W uzasadnieniu powyższego postanowienia komornik wskazał, że nie ustalono składników majątku dłużnika, które pozwoliłyby zaspokoić roszczenie wierzyciela. Nie ustalono aby dłużnikowi przysługiwały jakiegokolwiek wierzytelności, inne prawa majątkowe bądź by dłużnik był właścicielem lub współwłaścicielem ruchomości przedstawiających wartość handlową, natomiast egzekucja z rachunków bankowych okazała się bezskuteczna. Nie ustalono, aby dłużnikowi przysługiwały wierzytelności z tytułu nadpłaty podatku w urzędzie skarbowym, nie ustalono też, aby dłużnik był właścicielem lub współwłaścicielem nieruchomości przedstawiających wartość handlową. Nie ustalono innych składników majątku dłużnika.

Komornik przyznał wierzycielowi koszty zastępstwa prawnego w wysokości 1.350 zł i obciążył nimi dłużnika (pkt 2), ponadto ustalił koszty niezbędne do celowego przeprowadzenia egzekucji na kwotę 227,07 zł (pkt 3). Komornik zwrócił wierzycielowi tytuł wykonawczy, albowiem roszczenie egzekucyjne nie zostało zaspokojone.

Dowód: postanowienie z 4.09.2020 r. w sprawie Km 2578/19 k. 9 - 9v.,

wzmianka o wyniku egzekucji w sprawie Km 2578/19 k. 14.

W piśmie z 17 czerwca 2020 r. M. Ł. wezwał S. D. do zapłaty kwoty 135.768,60 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 18 czerwca 2020 r. w terminie 7 dni wskazując, że na żądanie składa się:

- kwota 79.894,10 zł tytułem należności głównej,
- kwota 43.085,07 zł tytułem zsumowanych odsetek na dzień 17 czerwca 2020 r.,
- kwota 2.549,63 zł tytułem kosztów procesu w pierwszej instancji,
- kwota 5.400 zł tytułem kosztów procesu w drugiej instancji,
- kwota 360 zł tytułem kosztów postępowania klauzulowego,
- kwota 3.160,17 zł tytułem kosztów prowadzenia egzekucji.

W odpowiedzi z 24 czerwca 2020 r. S. D. zakwestionował istnienie podstaw do dochodzenia od niego należności, złożył bowiem 24 sierpnia 2017 r. wniosek o ogłoszenie upadłości spółki.

Dowód: wezwanie do zapłaty z 17.06.2020 r. k. 27- 27v.,

pismo z 24.06.2020 r k. 28

Spółka (...) -G. posiadała rachunek bankowy w (...) S.A. w W..

W piśmie z 1 kwietnia 2019 r. Bank (...) S.A. w W. poinformował spółkę (...) -G. o utrzymującej się zaległości na rachunku bankowym z tytułu zadłużenia przeterminowanego. Zadłużenie na dzień 1 kwietnia 2019 r. wynosiło 56,26 zł.

W piśmie z 29 maja 2019 r. Bank (...) S.A. w W. wypowiedział spółce (...) -G. umowę rachunku w związku z brakiem spłaty zadłużenia wymagalnego.

Na dzień 30 czerwca 2019 r. saldo operacji na rachunku (...) spółki (...) -G. wynosiło -53,98 zł.

Dowód: wyciągi z rachunku w (...) S.A. za okres 1.01.2017 r.-31.12.2017 r. k. 354 - 360,

wyciągi z rachunku w (...) S.A. za okres 1.01.2018 r. - 31.12.2018 r. k. 361 - 364,

wypowiedzenie z 29.05.2019 r. k. 365,

pismo z 1.04.2018 r. k. 365v,

wyciągi z rachunku w (...) S.A. za okres 1.01.2019 r. - 30.06.2019 r. k. 365v-367.

M. Ł. zmarł 15 listopada 2020 r.

Spadek po nim na podstawie ustawy nabyły wdowa D. Ł. oraz córki A. M. (1) i M. P. (akt poświadczenia dziedziczenia z 28 grudnia 2020 r. wystawiony przez J. S. notariusza w G.).

Na mocy umowy z 10 lutego 2021 r. zawartej przez D. Ł. oraz jej córki A. M. (1) i M. P. przeniosły na swoją matkę nabyte w spadku po ojcu udziały w wierzytelnościach w stosunku do (...) sp. z o.o. ze stosunku pracy oraz kosztów postępowań, jak również wierzytelności wobec S. D. z tytułu jego odpowiedzialności jako członka zarządu (...) sp. z o.o. w stosunku do M. Ł..

Fakty bezsporne.

Sąd zważył, co następuje:

D. Ł. - jako następca prawny zmarłego powoda M. Ł. - domagała się zasądzenia od pozwanego S. D. (członka zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.) na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. kwoty 135.161,71 zł, w tym:

85.185,64 zł tytułem należności głównej, 38.273,13 zł tytułem odsetek od tej należności skapitalizowanych na dzień stwierdzenia bezskuteczności egzekucji oraz 11.702,94 zł tytułem kosztów postępowań sądowych i egzekucyjnych.

Wierzytelności te powstały w latach 2011 – 2014, natomiast pozwany pozostawał prezesem jednoosobowego zarządu (...) sp. z o.o. (jak wynika z KRS) od lutego 2013 r., objął więc tą funkcję w czasie istnienia wymagalnych wierzytelności M. Ł., które pozostały niezaspokojone przez spółkę. Część z tych wierzytelności powstała już po objęciu przez S. D. funkcji prezesa zarządu. Dodać trzeba, że pozwany był ostatnim członkiem zarządu (...) sp. z o.o., obecnie zaś pełni funkcję likwidatora tej spółki.

W sprawie niesporne było istnienie wierzytelności M. Ł., zostały one bowiem stwierdzone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie wydanym w sprawie VI P 31/14, jak również (w zakresie kosztów procesu) prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 22 czerwca 2017 r. wydanym w sprawie III APa 1/17 oraz postanowieniem Sądu Okręgowego w Szczecinie z 6 listopada 2017 r. wydanym w sprawie VI P 31/14 na skutek skargi spółki (...) -G. na postanowienie referendarza sądowego.

Nie było również sporu co do tego, że egzekucja wskazanych powyżej wierzytelności przeciwko (...) sp. z o.o. okazała się bezskuteczna, jak również co do tego, że 24 sierpnia 2017 r. spółka (...) -G. wniosła o ogłoszenie swojej upadłości do Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie, ale ostatecznie postanowieniem z 30 października 2017 r. wniosek ten został oddalony z uwagi na to, że majątek dłużnika nie wystarczał na zaspokojenie kosztów postępowania, toteż zaistniała negatywna przesłanka ogłoszenia upadłości (zarazem Sąd upadłościowy stwierdził, że dłużnik stał się niewypłacalny, najstarsze zobowiązania pochodzą z czerwca 2011 r., a pozostałe z czerwca i sierpnia 2017 r.).

Podstawą prawną dochodzonego roszczenia jest art. 299 § 1 k.s.h., zgodnie z którym: jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. § 2 wskazanej jednostki redakcyjnej stanowi natomiast, że członek zarządu może się uwolnić od odpowiedzialności, o której mowa w § 1, jeżeli wykaze, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub w tym samym czasie wydano postanowienie o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego albo o zatwierdzeniu układu w postępowaniu w przedmiocie zatwierdzenia układu, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewydania postanowienia o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego albo niezatwierdzenia układu w postępowaniu w przedmiocie zatwierdzenia układu wierzyciel nie poniósł szkody.

Obecnie w doktrynie i orzecznictwie przeważa pogląd, że odpowiedzialność członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. ma charakter odszkodowawczy [por. np. uchwała SN z 7.11.2008 r. w sprawie III CZP 72/08 i późniejsze orzeczenia]. Powstaje ona poprzez fakt poniesienia przez wierzyciela szkody, która polega na powstaniu w majątku wierzyciela uszczerbku, który z kolei ma źródło w braku możliwości wyegzekwowania należności od spółki, bądź też w obniżeniu potencjału majątkowego spółki, spowodowanego z winy członka zarządu. Art. 299 § 1 k.s.h. nie odwołuje się co prawda wprost do pojęcia szkody, jednak już art. 299 § 2 k.s.h. reguluje występujące w przypadku odpowiedzialności odszkodowawczej przesłanki egzoneracyjne, w tym w ostatnim zdaniu tej jednostki redakcyjnej ustawodawca nawiązuje wprost do pojęcia szkody. Jak wskazuje się w orzecznictwie, stwierdzenie braku szkody po stronie wierzyciela zakłada wykazanie, że pomimo wdrożenia we właściwym czasie postępowania upadłościowego, wierzyciel nie uzyskałby w tym postępowaniu zaspokojenia swojej należności ze względu na brak wystarczającego majątku spółki. Dlatego też członek zarządu powinien, odwołując się do stanu majątkowego spółki istniejącego w czasie właściwym dla zgłoszenia upadłości i biorąc pod uwagę przewidzianą w postępowaniu upadłościowym kolejność zaspokajania się z masy upadłości, wykazać niemożność uzyskania przez wierzyciela zaspokojenia swojego zobowiązania. Innymi słowy, szkoda w ujęciu art. 299 § 2 k.s.h. wystąpi, o ile możliwość zaspokojenia się wierzyciela z majątku spółki byłaby większa, gdyby wniosek o ogłoszenie upadłości spółki zgłoszono we właściwym czasie; członek zarządu zwalnia się z odpowiedzialności, jeżeli wykaze, że zaspokojenie wierzyciela przedstawiałoby się tak samo, gdyby wniosek zgłoszono we właściwym czasie (zob. np. uchwały SN: z dnia 25 listopada 2003 r., III CZP 75/03; z dnia 28 lutego 2008 r., III CZP 143/07; wyroki SN: z dnia 6 czerwca 1997 r., III CKN 65/97; z dnia 14 lutego 2003 r., IV CKN 1779/00; z dnia 26 czerwca 2003 r., V CKN 416/01; z dnia 22 czerwca

2005 r., III CK 678/04; z dnia 7 lutego 2007 r., III CSK 227/06; z dnia 26 sierpnia 2009 r., I CSK 34/09; z dnia 10 lutego 2011 r., IV CSK 335/10; z 12 kwietnia 2012 r., II CSK 390/11; z 25 marca 2015 r., II CSK 402/14).

Szkoda wierzyciela dłużnej spółki stanowi tym samym podstawę odpowiedzialności członka zarządu z art. 299 § 1 k.s.h., przy czym zarówno powstanie szkody, jak i inne przesłanki odpowiedzialności, tj. wina i związek przyczynowy, funkcjonują na zasadzie domniemania ustawowego. Odpowiedzialność odszkodowawcza członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością powstaje w sytuacji, w której egzekucja prowadzona przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, a członek zarządu nie zdoła uwolnić się od odpowiedzialności na podstawie art. 299 § 2 k.s.h. Członek zarządu może przy tym broniąc się dążyć do wykazania, że wierzyciel nie poniósł szkody utożsamianej z obniżeniem potencjału majątkowego spółki (obalenie domniemania szkody, wynikającego z faktu bezskuteczności egzekucji), bądź do wykazania, że szkoda wierzyciela nie ma związku z prowadzeniem spraw spółki, które to członek zarządu prowadził z należytą starannością (obalenie domniemania winy).

Należy wskazać, że art. 299 § 1 i 2 k.s.h., zakładając możliwość uniknięcia odpowiedzialności przez członków zarządu wobec wierzyciela, wprowadza domniemanie winy członka zarządu, zaś uwolnienie się od tej odpowiedzialności może nastąpić, jeżeli zdoła on udowodnić co najmniej jedną ze wspomnianych przesłanek egzoneracyjnych, określonych w art. 299 § 2 k.s.h. Skoro zatem wprowadzone przez art. 299 § 1 k.s.h. domniemanie winy członka zarządu, skutkujące jego osobistą odpowiedzialnością, polega na możliwości postawienia członkowi zarządu zarzutu doprowadzenia do bezskuteczności egzekucji, to od tego zarzutu członek zarządu może się uwolnić poprzez udowodnienie braku swojej winy za bezskuteczność egzekucji wierzyciela z majątku spółki. Do bezskuteczności egzekucji dochodzi bowiem zgodnie z przyjmowanym przez ten przepis założeniem na skutek nienależytego prowadzenia przez członka zarządu spraw spółki, przy czym nienależyte prowadzenie spraw spółki oznacza takie jego działania (bądź zaniedbania), które doprowadziły do sytuacji niewypłacalności spółki i tym samym bezskuteczności egzekucji. Koresponduje to z art. 293 § 2 k.s.h., który stanowi, że członek zarządu powinien przy wykonywaniu swoich obowiązków dołożyć staranności wynikającej z zawodowego charakteru swojej działalności. Jeśli zaś członek zarządu prowadzi sprawy spółki w sposób niezgodny z art. 293 § 2 k.s.h. (tj. nienależycie) i w konsekwencji doprowadzi do jej niewypłacalności (bezskuteczności egzekucji), to wówczas ponosi osobistą odpowiedzialność za zobowiązania spółki na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. Dodać trzeba przy tym, że pomiędzy szkodą wierzyciela (niewyegzekwowaniem od dłużnej spółki należności z uwagi na bezskuteczność egzekucji) a zawinionym działaniem członka zarządu, które doprowadziło do powstania szkody, istnieć winien związek przyczynowy.

W rozpoznawanej sprawie pozwany nie kwestionował istnienia wierzytelności M. Ł. powstałych w latach 2011 - 2014, nie kwestionował też tego, że istniały one w czasie sprawowania przez niego funkcji członka zarządu, nie negował również faktu bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce (...) - G..

Pozwany argumentował natomiast, że pełnił funkcję członka zarządu od lutego 2013 r. i nie powinien ponosić odpowiedzialności za zobowiązania powstałe przed tą datą (powódka natomiast posługuje się wyrokiem obejmującym m.in. wierzytelności, które powstały przed tą datą, tj. w latach 2011-2012). Argumentacja ta na tle art. 299 § 1 k.s.h. jest chybiona, wyjaśnić bowiem trzeba, iż w zakresie podmiotowym odpowiedzialność z art. 299 § 1 k.s.h. rozciąga się na wszystkich członków zarządu, którzy pełnili tę funkcję w czasie istnienia niezaspokojonego zobowiązania. Art. 299 § 1 k.s.h. nie zawiera ograniczenia odpowiedzialności za zobowiązania spółki wyłącznie do tych członków zarządu, którzy pełnili tę funkcję w chwili powstania zobowiązania objętego powództwem. Również irrelevantne jest to, czy zobowiązanie było wymagalne czy nie – istotne jest to, by zobowiązanie istniało w czasie sprawowania przez daną osobę funkcji członka zarządu spółki. W przedmiotowej zaś sprawie całe objęte żądaniem pozwu zobowiązanie istniało w czasie sprawowania przez S. D. funkcji członka zarządu. Tym samym fakt posługiwania się przez powódkę wyrokiem obejmującym wierzytelności, które powstały m.in. w latach 2011-2012, tj. przed objęciem przez S. D. funkcji członka zarządu w 2013 r., nie stanowi podstawy do stwierdzenia, iż pozwany nie ponosi odpowiedzialności za wskazane wierzytelności, albowiem pozwany pełnił funkcję członka zarządu w czasie istnienia tego zobowiązania.

Tym samym wykazane zostały przesłanki odpowiedzialności pozwanego za zobowiązania spółki z art. 299 § 1 k.s.h.

Dalsza linia obrony pozwanego opiera się o przesłanki egzoneracyjne uregulowane w art. 299 § 2 k.s.h. oraz o zarzut przedawnienia. Pozwany twierdził bowiem, że w terminie złożył wniosek o ogłoszenie upadłości spółki, a nawet gdyby przyjąć, że wniosek ten nie został złożony w terminie, to wierzyciel nie poniósł z tego tytułu szkody. Podkreślał również brak swojej winy, co miałyby wynikać z tego, że pozwany jako członek zarządu spółki wprowadził świadomie nie zaspokajał wierzytelności M. Ł. regulując zarazem wierzytelności innych podmiotów, ale czynił to pozostając w przekonaniu, że wierzytelności M. Ł. nie istnieją, zaś wytoczone przez M. Ł. powództwo zostanie w ostateczności oddalone.

Ostatni z podniesionych przez pozwanego zarzutów to zarzut przedawnienia. Do zarzutu tego - jako najdalej idącego - należało odnieść się w pierwszej kolejności.

Zgodnie z art. 442¹ § 1 k.c. roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się albo przy zachowaniu należytej staranności mógł się dowiedzieć o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę.

Podkreślenia wymaga, że termin przedawnienia roszczeń wobec członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością rozpoczyna bieg od momentu uzyskania przez wierzyciela świadomości, że wyegzekwowanie długu od spółki jest niemożliwe. M. Ł. uzyskał prawomocny tytuł wykonawczy przeciwko spółce w czerwcu 2017 r., natomiast już we wrześniu 2017 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie na skutek skargi kasacyjnej spółki (...) - G. wstrzymał wykonalność tego wyroku. M. Ł. nie mógł więc uzyskać wiedzy o bezskuteczności egzekucji z postępowania egzekucyjnego, jednakże wskazać należy, że wystarczającym dowodem bezskuteczności egzekucji w rozumieniu art. 299 § 1 k.s.h. jest oddalenie wniosku o ogłoszenie upadłości z przyczyny wskazanej w art. 13 § 1 Prawa upadłościowego. W niniejszej zaś sprawie postanowienie o oddaleniu wniosku o ogłoszenie upadłości zapadło 30 października 2017 r., z tego postanowienia M. Ł. (wierzyciel w postępowaniu upadłościowym) mógł już dowiedzieć się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Pozew w niniejszej sprawie złożony został 28 października 2020 r., a zatem nastąpiło to przed upływem trzyletniego terminu przedawnienia, liczonego od daty wydania postanowienia Sądu upadłościowego.

Pozostaje rozważyć, czy pozwany w terminie złożył wniosek o ogłoszenie upadłości spółki, ewentualnie czy gdyby przyjąć, iż wniosek ten nie został złożony w terminie, to wierzyciel uzyskałoby zaspokojenie swoich wierzytelności.

W pierwszym rzędzie podkreślenia wymaga, że dokonanie ustaleń faktycznych w zakresie tego, czy wniosek o ogłoszenie upadłości (...) sp. z o.o. został złożony we właściwym czasie, ewentualnie czy w razie jego złożenia we wcześniejszym właściwym terminie M. Ł. uzyskałoby zaspokojenie w swoich wierzytelności w całości lub w części, wymaga wiadomości specjalnych. Podstawowe znaczenie dla ustalenia wyżej wskazanych faktów ma zatem dowód z opinii biegłego z zakresu rachunkowości. Zgodnie bowiem z art. 278 k.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii.

Pozwany - mając świadomość powyższego - wnioskował w rozpoznawanej sprawie o powołanie biegłego sądowego z zakresu rachunkowości już w odpowiedzi na pozew. Mając na uwadze ten wniosek zarządzeniem 30 marca 2022 r. zobowiązano pełnomocnika pozwanego do uiszczenia zaliczki na poczet wydatków związanych z dowodem z opinii biegłego powołanym w odpowiedzi na pozew, w terminie dwutygodniowym, pod rygorem pominięcia dowodu. Zobowiązanie zostało doręczone pełnomocnikowi pozwanego 4 kwietnia 2022 r. (k. 182), dwutygodniowy termin do uiszczenia zaliczki upłynął zatem 18 kwietnia 2022 r. Zaliczka nie została uiszczona w tym terminie, natomiast pełnomocnik pozwanego 14 kwietnia 2022 r. złożył wniosek o przedłużenie terminu do uiszczenia zaliczki o 21 dni.

Zarządzeniem z 21 kwietnia 2022 r. Przewodniczący w oparciu o art. 130⁴ § 2 k.p.c. stwierdził brak podstaw do przedłużenia terminu do uiszczenia zaliczki.

Pełnomocnik pozwanego wyjaśnił na rozprawie, że jak tylko uzyskał informację o nieuwzględnieniu wniosku o przedłużeniu terminu, to od razu uiścił zaliczkę (zaliczka wpłynęła na rachunek Sądu Okręgowego 5 kwietnia 2022 r.), ponadto zakwestionował zarządzenie Przewodniczącego odmawiające przedłużenia terminu do uiszczenia zaliczki powołując się na orzecznictwo sądów. Następnie odpowiadając na zobowiązanie Przewodniczącego do przedstawienia poglądów orzecznictwa pozwalających przedłużyć termin do uiszczenia zaliczki ponad 2 tygodnie pełnomocnik pozwanego w piśmie procesowym z 10 sierpnia 2022 r. powołał się na wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z 23 lutego 2017 r. wydany w sprawie VI Ga 353/16. Argumentacja przedstawiona w uzasadnieniu tego wyroku dotyczy jednak całkiem innych zagadnień prawnych niż te, które wystąpiły w rozpoznawanej sprawie.

Wyjaśnić bowiem trzeba, że zgodnie z art. 130⁴ § 2 k.p.c. (zdanie pierwsze): Przewodniczący wzywa stronę zobowiązaną do wniesienia zaliczki, aby w wyznaczonym terminie nie dłuższym niż dwa tygodnie zapłaciła oznaczoną kwotę (zdanie drugie art. 130⁴ § 2 k.p.c. dotyczy strony mieszkającej za granicą, tym samym nie ma zastosowania w niniejszej sprawie).

Kluczowe znaczenie dla oznaczenia terminu do uiszczenia zaliczki ma zwrot „nie dłuższy” niż dwa tygodnie. Na tle tak oznaczonego terminu w doktrynie wskazuje się, że jest to „termin sądowy w ramach terminu ustawowego”, a więc może zostać z ważnych przyczyn przedłużony lub skrócony przez przewodniczącego na wniosek strony (art. 166 k.p.c.), ale tylko z uwzględnieniem określonej przez ustawę górnej lub dolnej granicy [por. T. S. (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Komentarz. Art. 1–50539. Tom I, W. 2019]. Oznacza to, że termin do uiszczenia zaliczki wyznaczony na podstawie art. 130⁴ § 2 k.p.c. mógłby być przedłużony tylko wówczas, gdyby został oznaczony jako krótszy niż dwutygodniowy, przy czym przedłużenie mogłoby nastąpić tylko o tyle, aby termin ten w ostateczności wynosił dwa tygodnie (przykładowo: termin tygodniowy mógłby zostać przedłużony o tydzień).

W rozpoznawanej sprawie termin do uiszczenia zaliczki od razu oznaczony został w maksymalnym dwutygodniowym wymiarze, co w praktyce oznacza, że nie było możliwości jego przedłużenia. Powyższej argumentacji nie obalają rozważania przedstawione przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie w sprawie VI Ga 353/16, jak już bowiem wspomniano nie dotyczą one omawianego zagadnienia.

Mając zatem na uwadze, że pozwany uiścił zaliczkę po upływie dwutygodniowego terminu, to czynność ta – zgodnie z art. 167 k.p.c. – jest bezskuteczna. Należy zatem przyjąć, że pozwany nie uiścił zaliczki, co prowadzi do zastosowania w sprawie niniejszej art. 130⁴ § 5 k.p.c., zgodnie z którym: w razie nieuiszczenia zaliczki sąd pominie czynność połączoną z wydatkami.

Ostatecznie postanowieniem wydanym na rozprawie na 17 listopada 2022 r. Sąd pominął dowód z biegłego sądowego. Konsekwencją zaś pominięcia tego dowodu jest brak możliwości ustalenia, czy zasadne są twierdzenia pozwanego co do tego, że jego wniosek o ogłoszenie upadłości spółki (...)–G. został złożony we właściwym czasie oraz co do tego, że w razie jego złożenia we wcześniejszym właściwym terminie M. Ł. nie uzyskałby zaspokojenia swojej wierzytelności w całości lub w części, a także ustalenia nieistnienia przesłanek do ogłoszenia upadłości spółki w latach 2014–2015.

Wobec nieprzeprowadzenia dowodu z opinii biegłego pozwany nie udowodnił zatem faktów, w oparciu o które podnosił zarzuty z art. 299 § 2 k.s.h., powołując się na występujące w sprawie – jego zdaniem – przesłanki egzoneracyjne.

Wobec braku dowodu z opinii biegłego sądowego możliwe było jednak przytoczenie faktów wynikających z zaofiarowanego przez stronę pozwaną materiału dowodowego w postaci m.in. sprawozdania finansowego i sprawozdania zarządu z działalności za rok 2015, rachunku zysków i strat za okres 1.01.2017 r. - 15.08.2017 r., bilansu za rok 2017, sprawozdań finansowych za rok 2016, 2017, 2018, oraz wyciągów z rachunków. W oparciu o te dowody stwierdzić należy, że sytuacja finansowa spółki (...)–G. kształtowała się w latach 2015 - 2018 następująco:

- w roku obrotowym 2015 osiągnęła przychody 218.635,49 zł notując stratę 121.995,57 zł, stan aktywów obrotowych spółki wynosił 28.226,76 zł,
- w roku obrotowym 2016 osiągnęła przychody 86.340,60 zł notując stratę 11.673,04 zł,
- za okres od 1 stycznia 2017 r. do 15 sierpnia 2017 r. osiągnęła przychody 71.712, 90 zł notując stratę 107.826,60 zł; stan aktywów obrotowych spółki wynosił 27.544,02 zł,
- za okres od 1 stycznia 2017 r. do 31 grudnia 2017 r. osiągnęła przychody 71.712,90 zł notując stratę 111.567,67 zł,
- w roku obrotowym 2018 r. nie osiągnęła przychodu notując stratę w wysokości 11.948,51 zł.

Odnosić również należy, że 24 sierpnia 2017 r. spółka (...)–G. wniosła o ogłoszenie swojej upadłości, zaś postanowieniem z 30 października 2017 r. Sąd oddalił ten wniosek wskazując w uzasadnieniu, że dłużnik stał się niewypłacalny, najstarsze zobowiązania pochodzą bowiem z czerwca 2011 r., jednakże majątek dłużnika nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania, toteż zaistniała negatywna przesłanka ogłoszenia upadłości.

Dowody te korespondują z zeznaniami świadka A. P. oraz z zeznaniami samego pozwanego, z których wynika, że spółka zbyła cały swój majątek ruchomy (autobusy oraz samochód osobowy F. (...)) w 2014 i 2015 roku. Z zeznań przesłuchanych osób wynika również, że w dacie objęcia przez pozwanego funkcji prezesa zarządu (w lutym 2013 r.) wierzycielem spółki był Z. D., a jego wierzytelność wynosiła około 30.000 zł. Z kolei zobowiązania spółki wobec M. Ł. powstały w latach 2011–2014. Natomiast spis wierzycieli spółki załączony do wniosku o ogłoszenie upadłości wskazuje, że na dzień 24 sierpnia 2017 r. wierzytelność pracownika M. Ł. wynosi 123.542,38 zł, wierzytelność Z. D. 27.552 zł, wierzytelności Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. wyrażają się drobnymi kwotami: 369 zł, 184,50 zł, 153,14 zł, podobnie jak wierzytelność A. P. – 200 zł.

Wobec zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego stwierdzić zatem można, iż do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki (...)–G. nie doszło w terminie. Świadczy o tym fakt, że wg Sądu upadłościowego najstarsze zobowiązania spółki pochodzą z czerwca 2011 r. (a wobec powoda pochodziły z okresu od września 2011 r. do lutego 2014 r.), sprzed 2013 r. pochodzi też wierzytelność Z. D.. Z powyższego można wnioskować, że już w momencie objęcia przez pozwanego funkcji członka zarządu, tj. w lutym 2013 r., istniały podstawy do ogłoszenia upadłości spółki. Podkreślenia wymaga, że w dacie tej spółka posiadała jeszcze autobusy i samochód osobowy oraz prowadziła aktywną działalność gospodarczą, tym samym można domniemywać, że ogłoszenie upadłości w okresie od lutego 2013 r. do końca 2014 r. pozwoliłoby na zaspokojenie wierzytelności M. Ł. w całości bądź w znacznej części. Podkreślenia wymaga zarazem, że wierzytelności M. Ł. - jako wynikające ze stosunku pracy - podlegały zaspokojeniu z funduszy masy upadłości przed wierzytelnościami takich podmiotów jak Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o., Z. D. czy A. P.. W skład masy upadłości wchodziłyby przy tym środki uzyskane ze sprzedaży majątku ruchomego spółki. Nawet gdyby wniosek o ogłoszenie upadłości został złożony w 2015 r., kiedy to spółka osiągnęła przychody w kwocie 218.635,49 zł notując stratę w wysokości 121.995,57 zł, a stan aktywów obrotowych spółki wynosił 28.226,76 zł, czy też w 2016 r., kiedy to przychody spółki wyniosły 86.340,60 zł - to wnioskować można, że M. Ł. miałby możliwość zaspokojenia swoich wierzytelności w całości bądź przynajmniej w części. Dodać jeszcze trzeba, że z uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie wydanego w sprawie VI P 31/140 wynika, iż M. Ł. skierował do pozwanej spółki wezwanie do zapłaty dochodzonej pozewem kwoty już w 2014 roku. Zatem od 2014 r. pozwany jako prezes zarządu spółki (...)C.-G. miał wiedzę o wszystkich ostatecznie powstałych wierzytelnościach M. Ł..

Co należy podkreślić art. 299 2 k.s.h. zakładając możliwość uniknięcia odpowiedzialności przez członków zarządu wobec wierzyciela wprowadza domniemanie winy członka zarządu, zaś uwolnienie się od tej odpowiedzialności może nastąpić, jeżeli zdoła on udowodnić co najmniej jedną ze wspomnianych przesłanek egzoneracyjnych, określonych w art. 299 § 2 k.s.h. Domniemanie winy członka zarządu polega na możliwości postawienia członkowi zarządu zarzutu doprowadzenia do bezskuteczności egzekucji. Z przedstawionych wyżej faktów wynika, że taki zarzut można postawić pozwanemu S. D.. Na podkreślenie zasługuje, że sam pozwany przyznał, iż świadomie nie zaspokajał wierzytelności

M. Ł. regulując zarazem wierzytelności innych podmiotów, pozostawał bowiem w przekonaniu, że wierzytelności M. Ł. nie istnieją, zaś wytoczone przez M. Ł. powództwo zostanie w ostateczności oddalone. W takim przeświadczeniu utwierdzał pozwanego fakt, że Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie oddalił powództwo innego pracownika spółki - (...), zaś w przypadku M. Ł. wprawdzie Sąd Okręgowy w Szczecinie jako Sąd pierwszej instancji powództwo tego pracownika uwzględnił, ale w międzyczasie zapadł wyrok Trybunału Konstytucyjnego, w oparciu o który pozwany wnioskował, że z całą pewnością wyrok w sprawie M. Ł. zostanie zmieniony. Tak się jednak nie stało, Sąd Apelacyjny w Szczecinie oddalił bowiem apelację pozwanej spółki odnosząc się zarazem do wyroku Trybunału Konstytucyjnego i przedstawiając argumenty, z powodu których nie miał on wpływu na rozstrzygnięcie. Mimo tego orzeczenia pozwany twierdzi, że nadal był przeświadczony o wygraniu sprawy, tym razem przed Sądem Najwyższym na skutek złożonej skargi kasacyjnej. Pozwany podkreślał zarazem, że Sąd Apelacyjny w Szczecinie wstrzymał wykonalność wyroku, tym samym pozwana spółka - zdaniem pozwanego - nie miała obowiązku regulowania należności wobec M. Ł. mimo tego, że zostały stwierdzone prawomocnym wyrokiem Sądu.

Takie stanowisko nie uzasadnia jednak braku winy po stronie pozwanego w doprowadzeniu do bezskuteczności egzekucji wierzytelności M. Ł.. O istnieniu tych wierzytelności pozwany dowiedział się z wezwania do zapłaty pochodzącego z 2014 roku, zarazem niczym nie poparta była pewność pozwanego o ostatecznym wygraniu przez reprezentowaną przez niego spółkę sprawy sądowej wytoczonej przez M. Ł.. Trybunał Konstytucyjny wydał wskazywany przez pozwanego wyrok dopiero 24 listopada 2016 r., przy czym nawet wydanie tego wyroku nie oznaczało automatycznego wygrania sprawy przez spółkę zarządzaną przez pozwanego. Z kolei wyrok Sądu Rejonowego w sprawie innego pracownika wydany został dopiero 13 grudnia 2016 r., zarazem w oparciu o jednostkowy wyrok Sądu Rejonowego trudno mówić o ugruntowanej linii orzeczniczej. Całkowicie chybione są zarzuty dotyczące wstrzymania przez Sąd Apelacyjny wykonania prawomocnego orzeczenia z uwagi na złożenie skargi kasacyjnej. Sąd drugiej instancji na wniosek dłużnika (w tym przypadku spółki zarządzanej przez pozwanego) może bowiem wstrzymać wykonanie swego orzeczenia do czasu ukończenia postępowania kasacyjnego, oznacza to jednak tyle, że wierzyciel (w tym przypadku M. Ł.) nie będzie mógł prowadzić egzekucji, nie oznacza to natomiast zakazu zaspokojenia wierzyciela przez dłużnika. Jak już wspomniano rozstrzygnięcie takie następuje na wniosek dłużnika i to on ponosi odpowiedzialność za niespełnienie świadczenia stwierdzonego prawomocnym wyrokiem (m.in. obciążają go biegnące mimo uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonalności orzeczenia odsetki za opóźnienie). Dodać też trzeba, że dłużnik może spełnić swoje świadczenie mimo takiego orzeczenia Sądu drugiej instancji, np. płacąc z zastrzeżeniem zwrotu, co więcej dłużnik składając skargę kasacyjną może złożyć tzw. wniosek restytucyjny (art. 415 k.p.c.). Tym samym podkreślić trzeba, że niespełnienie świadczenia M. Ł. przy jednoczesnym spełnianiu świadczeń pieniężnych innych dłużników było autonomiczną decyzją pozwanego jako prezesa zarządu (...) sp. z o.o. i to on ponosi odpowiedzialność za skutki tej decyzji.

Powyższe rozważania pozwalają zatem na uznanie, że strona powodowa z uwagi na to, że pozwany nie złożył we właściwym czasie wniosku o ogłoszenie upadłości spółki (...) - G. jako członek jej zarządu, poniosła szkodę z uwagi na bezskuteczność egzekucji z majątku spółki wierzytelności stwierdzonych wymienionymi w pozwie tytułami wykonawczymi. Szkada ta mogłaby nie powstać bądź być mniejsza w razie złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki (...) - G. we właściwym terminie, co nie nastąpiło.

Rzeczona szkoda obejmuje niezaspokojone przez spółkę zobowiązania stwierdzone tytułami wykonawczymi. W orzecznictwie i doktrynie powszechnie jest aprobowane (przy założeniu odszkodowawczej odpowiedzialności członków zarządu), że odpowiedzialność z art. 299 § 1 k.s.h. obejmuje także koszty procesu prowadzonego przeciwko spółce, jak również koszty postępowania egzekucyjnego [tak: A. K., Odpowiedzialność członków zarządu za zobowiązania spółki z o.o., W. 2009, s. 83; wyrok SN z 16.03.2007 r. w sprawie III CSK 404/06, Prawo Spółek z 2008 r., Nr 4, s. 58; wyrok SN z 8.03.2007 r. w sprawie III CSK 352/06, Prawo Spółek z 2008 r., Nr 4, s. 58; wyrok SA w Katowicach z 4.07.2006 r. w sprawie I ACa 341/06, OSA w K. z 2006 r., Nr 4, poz. 9]. Odpowiedzialność ta obejmuje także odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia przez spółkę, przy czym podkreśla się, że w ewentualnym procesie przeciwko członkowi zarządu powinny być one skapitalizowane [tak A. K., w: A. M., A. K., Odpowiedzialność

członków zarządu spółki z o.o., W. 2006 s. 68; A. K., Odpowiedzialność członków zarządu za zobowiązania spółki z o.o., W. 2009, s. 81].

Strona powodowa domaga się w niniejszej sprawie odszkodowania, które obejmuje właśnie należność główną zasądzoną tytułem wykonawczym, koszty postępowań sądowych i egzekucyjnych oraz odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia przez spółkę. Od tak wyliczonego odszkodowania powódka dochodzi zasądzenia - od pozwanego członka zarządu - odsetek za opóźnienie w spełnieniu jego świadczenia, liczonych od daty złożenia pozwu.

Powództwo o zapłatę należności głównej zasądzonej tytułem wykonawczym jest uzasadnione w całości, po części niezasadne okazało się jednak roszczenie o zapłatę odsetek liczonych od daty złożenia pozwu oraz kosztów postępowań egzekucyjnych.

Jak już wspomniano pomiędzy szkodą wierzyciela (niewyegzekwowaniem od dłużnej spółki należności z uwagi na bezskuteczność egzekucji) a zawinionym działaniem członka zarządu, które doprowadziło do powstania szkody, istnieje winien związek przyczynowy.

W tak rozumianym związku przyczynowym pozostają koszty procesu sądowego, koszty postępowania w sprawie nadania klauzuli wykonalności oraz postępowania egzekucyjnego. W rozpoznawanej sprawie wymienione one zostały w piśmie procesowym z 13 grudnia 2021 r. i wynoszą łącznie 11.702,94 zł. Jednakże w związku przyczynowym z zawinionym działaniem członka zarządu spółki (...)G. pozostają jedynie koszty wynoszące 10.119,80 zł (oddalone zostało natomiast powództwo o zasądzenie w całości kosztów postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 2578/19, których powódka dochodzi w wysokości: 1.350 zł - koszty zastępstwa prawnego i 227,07 zł - koszty niezbędne do celowego przeprowadzenia egzekucji oraz w niewielkiej części wynoszącej 6,07 zł powództwo o zasądzenie kosztów postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 98/19 ustalone postanowieniem z 14 maja 2019 r., ponieważ w tej części koszty te zostały zapłacone przez dłużnika, czego powódka nie uwzględniła formułując żądanie pozwu). Powództwo zostało więc oddalone w zakresie kwoty 1.583,14 zł.

Kwota przyznana wierzycielowi M. Ł. przez komornika sądowego w sprawie Km 2578/19 nie stanowi szkody M. Ł. pozostającej w związku przyczynowym z zawinionym działaniem pozwanego prezesa zarządu spółki (...)C.-G.. Wyjaśnienia wymaga bowiem, że M. Ł. wystąpił z wnioskiem o wszczęcie egzekucji 15 stycznia 2019 r. (sprawa Km 98/19) na podstawie dwóch tytułów wykonawczych: wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 22 czerwca 2017 r. (III APa 1/17) oraz wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z 28 czerwca 2016 r. (VI 31/14). Krótko po tym wierzyciel wystąpił z wnioskiem o wszczęcie egzekucji na podstawie postanowienia Sądu Okręgowego w Szczecinie z 6 listopada 2017 r. w sprawie VI P31/14 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności 21 stycznia 2019 r. (sprawa Km 287/19), czego nie mógł uczynić składając poprzedni wniosek, nie dysponował bowiem wówczas jeszcze klauzulą wykonalności (pierwszy wniosek został złożony 15 stycznia, klauzula na postanowienie dotyczące kosztów została nadana 21 stycznia). Oba te postępowania egzekucyjne zostały umorzone postanowieniami 14 maja 2019 r., zaś koszty tych postępowań stanowią szkodę M. Ł. pozostającą w związku przyczynowym z zawinionym działaniem członka zarządu spółki (...)G..

Następnie wierzyciel złożył raz jeszcze wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego w oparciu o wszystkie 3 tytuły egzekucyjne (sprawa Km 2578/19). Z akt sprawy w niniejszej nie wynika data złożenia tego wniosku, jednakże pierwsze pismo w tej sprawie egzekucyjnej pochodzi z 16 sierpnia 2019 r. Strona powodowa nie wyjaśniła, dlaczego wszystkie czynności egzekucyjne nie zostały przeprowadzone w sprawach Km 98/19 i Km 287/19, czy istniały ku temu jakiegokolwiek przeszkody, czy istniała realna potrzeba wytaczania kolejnego postępowania egzekucyjnego (co wygenerowało kolejne koszty egzekucyjne), czy też możliwe było przeprowadzenie wszystkich czynności egzekucyjnych w ramach pierwotnie prowadzonych postępowań. Co do zasady - o ile komornik nie przeprowadzi wszystkich czynności egzekucyjnych i przedwcześnie umorzył postępowanie egzekucyjne - to wierzyciel winien złożyć zażalenie na postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, a nie kolejny wniosek o wszczęcie egzekucji. Można sobie oczywiście wyobrazić sytuację, w której kolejny wniosek jest uzasadniony okolicznościami, strona powodowa w niniejszym procesie żadnych faktów w tym względzie jednak nie przytoczyła. Na tej podstawie przyjąć

należało, że koszty postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 2578/19 nie pozostają w związku przyczynowym z zawinionym działaniem członka zarządu spółki (...) - G..

Ostatecznie zatem z tytułu kosztów postępowań sądowych i egzekucyjnych zasądzona została kwota 10.119,80 zł (w tym koszty postępowań egzekucyjnych wynoszące 1.810,17 zł), powództwo zostało natomiast oddalone w zakresie kwoty 1.583,14 zł (1.350 + 227,07 + 6,07).

Uzasadnione okazało się natomiast roszczenie o zapłatę odszkodowania obejmującego skapitalizowane odsetki spółki w wysokości 38.273,13 zł.

Dla jasności dalszego wyводу należy wyjaśnić w tym miejscu, że przyjmując podgląd o odszkodowawczym charakterze odpowiedzialności członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością rozróżnić należy odsetki stanowiące zobowiązanie spółki i odsetki stanowiące zobowiązanie członka zarządu:

- odsetki stanowiące zobowiązanie spółki za opóźnienie w zapłacie składają się na szkodę powoda w sprawie przeciwko członkowi zarządu z art. 299 § 1 k.s.h., tym samym stanowią jeden z elementów kwoty głównej żądania, a podstawą prawną roszczenia odszkodowawczego (w skład którego wchodzi te odsetki) jest art. 299 § 1 k.s.h.;

- odsetki za opóźnienie stanowiące zobowiązanie członka zarządu w sprawie z art. 299 § 1 k.s.h. mogą być naliczane od dnia, w którym członek zarządu pozostaje w opóźnieniu w zapłacie odszkodowania (w skład którego mogą wchodzić również odsetki spółki, o ile zostaną doliczone do roszczenia odszkodowawczego powoda), podstawą prawną ich dochodzenia jest art. 481 § 1 k.c., termin spełnienia roszczenia odszkodowawczego nie jest jednak oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, określany jest więc zgodnie z art. 455 k.c., co oznacza, że odsetki stanowiące zobowiązanie członka zarządu za opóźnienie w zapłacie odszkodowania mogą być dochodzone od dnia wskazanego w wezwaniu do zapłaty.

Powyższe rozróżnienie precyzyjnie naświetlił Sąd Najwyższy wyroku z dnia 25 maja 2016 r. (V CSK 579/15), gdzie w uzasadnieniu - prezentując dotychczasową linię orzecznictwą - wyjaśnił, że w orzecznictwie jednolicie przyjmuje się, iż odpowiedzialność członków zarządu na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. obejmuje nie tylko niewyegzekwowaną wierzytelność w jej nominalnej wysokości, ale także należne od spółki z o.o. odsetki za opóźnienie w spłacie tej należności (por. uchwała SN z 7 grudnia 2006 r., III CZP 118/06). Sąd Najwyższy w sprawie V CSK 579/15 podzielił wyrażony w piśmiennictwie prawniczym pogląd, że w ramach odszkodowania przewidzianego w art. 299 § 1 k.s.h. niezaspokojony wierzyciel spółki z o.o. może dochodzić odsetek należnych od spółki z o.o. nie tylko do chwili do chwili, kiedy egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, ale także za dalszy okres, tj.: od chwili powstania roszczenia odszkodowawczego do chwili zażądania od członków zarządu spółki z o.o. zapłaty jej długów. W tym bowiem czasie na skutek niezaspokojenia roszczenia przez spółkę zakres szkody, za którą członkowie zarządu spółki z o.o. ponoszą odpowiedzialność, ulega zwiększeniu. Niewyegzekwowane od spółki odsetki za zwłokę lub opóźnienie dochodzone w ramach odszkodowania dochodzonego na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. powinny być zsumowane i wyrażone kwotowo (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2002 r., IV CKN 793/00, z dnia 21 maja 2004 r., III CK 55/03, z dnia 22 czerwca 2005 r., III CK 678/04, i z dnia 18 maja 2011 r., III CSK 228/10).

W sprawie V CSK 579/15 Sąd Najwyższy dalej argumentował, że niezaspokojonemu w postępowaniu egzekucyjnym wierzycielowi spółki z o.o. przysługują także od członków zarządu odpowiadających na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. odsetki na podstawie art. 481 k.c. za opóźnienie w spełnieniu świadczenia odszkodowawczego przewidzianego w art. 299 § 1 k.s.h., przy czym odsetek przysługujących na podstawie art. 481 k.c. nie można utożsamiać z odsetkami za opóźnienie w nieterminowym uiszczeniu długu przez samą spółkę. Przysługujące na podstawie art. 481 k.c. odsetki mogą być dochodzone przez wierzyciela spółki od członków jej zarządu za opóźnienie, tj. od dnia wymagalności tego odszkodowania (por. m.in. uchwała SN z 7 grudnia 2006 r., III CZP 118/06, wyroki SN z 16 października 1998 r., III CKN 650/07 i z 21 maja 2004 r., III CK 55/03). Ustalenie daty, od której należą się wierzycielowi spółki od członków zarządu odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego na podstawie art. 481 k.c. od kwoty odszkodowania z tytułu odpowiedzialności odszkodowawczej z art. 299 k.s.h., powinno nastąpić z uwzględnieniem unormowania art. 455 k.c. Termin wykonania tego zobowiązania nie jest oznaczony ani nie wynika

z właściwości zobowiązania, powinno ono zostać spełnione niezwłocznie po wezwaniu członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością do jego wykonania. Zatem przewidziane w art. 481 k.c. odsetki za opóźnienie spełnienia świadczenia pieniężnego przez członków zarządu należą się od chwili wymagalności roszczenia ustalonej stosownie do art. 455 k.c.

Przekładając na grunt niniejszej sprawy powyższe rozważania prawne wskazać trzeba, że składową roszczenia odszkodowawczego M. Ł. jest m.in. kwota skapitalizowanych odsetek (38.273,13 zł), zasądzonych wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie w sprawie VI P 31/14 od spółki (...)–G.. Wierzyciel wezwał S. D. do zapłaty tych odsetek w piśmie z 17 czerwca 2020 r. Zauważyć jednakże trzeba, że w piśmie tym M. Ł. wezwał do zapłaty kwoty 79.894,10 zł tytułem należności głównej (jest to kwota zasądzona z tytułu ryczałtów za noclegi, wezwanie do zapłaty nie obejmuje zatem dochodzonej w niniejszej sprawie zasądzonej tytułem egzekucyjnym kwoty 5.291,55 zł z tytułu diet), ponadto wezwał do zapłaty skapitalizowanych odsetek w kwocie 43.085,07 zł zsumowanych odsetek na dzień 17 czerwca 2020 r., zaś w niniejszym procesie domaga się zapłaty odsetek skapitalizowanych na dzień stwierdzenia bezskuteczności egzekucji, to jest na dzień 14 maja 2019 r. (żądając z tego tytułu kwoty w niższej niż w wezwaniu do zapłaty, tj. 38.273,13 zł). Po zweryfikowaniu tego żądania (to jest wyliczeniu przez Sąd skapitalizowanych odsetek od dat wskazanych w wyroku Sądu Okręgowego od kwot obejmujących ryczałty za noclegi do dnia 14 maja 2019 r.) roszczenie to należy uznać za uzasadnione, odsetki te wynoszą bowiem nawet więcej od żądanej kwoty, tj. 41.560,10 zł.

Łącznie zasądzona w niniejszym procesie kwota odszkodowania wynosi zatem 133.578,57 zł (85.185,64 zł + 38.273,13 zł + 10.119,80 zł). Od kwoty tej przysługują powódce odsetki za opóźnienie podstawie art. 481 § 1 k.c., począwszy od dnia wyznaczonego zgodnie z art. 455 k.c.

Jak już wspomniano w wezwaniu do zapłaty z 17 czerwca 2020 r. M. Ł. wezwał pozwanego do zapłaty odszkodowania w terminie 7 dni żądając dochodzonej pozewem kwoty z pominięciem części należności głównej, tj. kwoty 5.291,55 zł zasądzonej z tytułu diet, tym samym wezwanie do zapłaty z 17 czerwca 2020 r. zgodnie z art. 455 k.c. wyznacza datę zasądzenia odsetek w odniesieniu do kwoty 128.287,02 zł. Odsetki te zostały zasądzone od 2 lipca 2020 r., brak jest bowiem dowodu wskazującego na datę doręczenia pozwanemu wezwania do zapłaty z 17 czerwca 2020 r., jednakże odpowiedź na to wezwanie pochodzi z 24 czerwca 2020 r. i tą datę uznano jako datę doręczenia wezwania, świadczenie powinno być spełnione w terminie siedmiodniowym, tj. do 1 lipca 2020 r., odsetki zasądzono zatem od 2 lipca 2020 r. Natomiast za wezwanie do zapłaty kwoty 5.291,55 zł należało uznać pozew w niniejszej sprawie, doręczony pozwanemu 17 września 2021 r., świadczenie powinno być spełnione w terminie siedmiodniowym, tj. do 24 września 2021 r., odsetki zasądzono zatem od tej kwoty od 25 września 2021 r. W pozostałym zakresie roszczenie o zapłatę odsetek zostało oddalone.

Stan faktyczny w sprawie ustalono na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, w tym dowodów z dokumentów, których prawdziwość oraz autentyczność nie budziła wątpliwości, jak również nie zostały one zakwestionowane przez strony postępowania. Ponadto Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o zeznania świadka A. P. i dowód z przesłuchania pozwanego. Z przyczyn opisanych we wcześniejszej części rozważań pominięty został dowód z opinii biegłego sądowego powołany przez stronę pozwaną.

Wiarygodne okazały się zeznania świadka A. P. jak również fakty przedstawione przez pozwanego podczas zeznań w charakterze strony. Zarówno świadek, jak i pozwany, przedstawili korespondujące ze sobą fakty, które pozostawały spójne z dowodami z dokumentów oraz uzupełniały się wzajemnie, tworząc koherentną całość. Nie było żadnych podstaw, aby zeznaniom tym odmówić wiarygodności.

O kosztach procesu rozstrzygnięto stosownie do art. 108 § 1 k.p.c. pozostawiając szczegółowe wyliczenie tych kosztów, w tym kosztów Skarbu Państwa, referendarzowi sądowemu po uprawomocnieniu się wyroku przy założeniu, że powódka wygrała postępowanie w 98,8%.